

zmanjša, marveč še poveča. V svoji kritiki Achleithnerjeve povesti iz Pohorja »Der Waldkönig« je izrekel Majcen med drugim, da je imel ob čitanju te povesti občutek, »da spi v nas toliko oblikovite snovi, toliko življenja, da bi ga ne zmogli slovenski umetniki, če bi jih bilo trikrat toliko, kot jih je. In pri nas se toži, da nimamo domačih povesti, da ljudstvo gine ob tuje-slovenski in inozemski literaturi. Fantje, Bartsch ni bil prvi in Achleithner ne zadnji, ki nam je z nevesčjo roko odkril bogastvo slovenske zemlje. Prišla jih še bo nedogledna vrsta in vsak bo imel

uspeh in vsak bo imel srečo. Braniti jim ne moremo, saj zemlja je božja in vsakega izmed nas in lepota se ne skriva pred nikomer. A to se mi zdi vredno povedati na tem mestu, da nismo popolnoma varni pred tistim, ki bo prišel in očital, da je slovenska zemlja zadihala prej iz nemške knjige kot iz slovenske.« (Zora 1912/13, št. 1, na platnicah.) — Kmalu potem je prinesel Dom in Svet (1913, št. 1) njegove »Nove ljudi«. — Ali so bile tiste besede nekaka tiha napoved Majcnovega literarnega programa, bo pokazala bodočnost. (Konec.)

METEŽ.

Megla meglí mi obzorje, megla kot morje;
sneg sneži in zapada obrvi
in celo telo . . . Mraz do kosti, kot bi glodali črvi . . .
In sklenke visijo od ruš nad potjo
in od hiš, kot obrazov strmečih . . . V drevesih
ječi bolnó . . .
Splasene ptice beg . . .

Sneg . . . sneg . . . sneg . . .

France Bevk.

IZ POLNOČNE URE.

Na okno trka dež kakor prezebla ptička
in ž njim dvanajst težkih, težkih udarcev.
V mojo temno samoto zablešči
plamen krvi,
oči se razprejo in poslušajo epopejo:

— Sto poti grem nocoj,
prijatelj moj,
da izročim zadnji pozdrav
iz okrvavljenih daljav —
Rodna zemlja kliče
mrličje — — —

Dvanajst težkih udarcev je odzvenelo.
V srcu je zapelo:
Domovina, nad teboj je blagoslov tvojih sinov!

Joža Lovrenčič.